

Видѣхъ една покривка отъ димъ и тънки много-цвѣтни газове, задъ които се люлѣеше едно езеро отъ кипяща нажежена течна лава. Забелязахъ сѣщо и таинственитѣ гърчения, които бавно, но непрекъснато я издигаха нагоре.

Отстранихъ се веднага на сигурно мѣсто, защото минутата на изригването настѣпваше.

Само единъ мигъ следъ това азъ бѣхъ заглушенъ отъ адски тътенъ. Лава, камъни и горящи блокове полетѣха къмъ отвора, откъдето една частъ отъ тѣхъ продължаваха своя пѣть къмъ морето, а другата падаше отново въ кратера на вулкана.

Това бѣ една отъ ужаснитѣ, но сѣщевременно и грандиозни игри на природата.

Моитѣ изследвания продължиха три часа. Бѣхъ напълно спокоенъ. Азотътъ ми позволяваше да избѣгвамъ опасността, която ме дебнѣше всѣки мигъ.

По този начинъ азъ успѣхъ да събера материали и извършихъ много фотографически снимки, докато силитѣ ме напустнаха и трѣбваше да дамъ знакъ, за да ме извлѣкатъ наново на повърхността.

Моятъ пѣть назадъ бѣ отъ най-труднитѣ въ живота ми. Бѣхъ почти въ безсъзнание, а и кислородътъ въ моя апаратъ бѣ на привършване.

Най-после видѣхъ отново синьото небе, но организъмътъ ми бѣше толкова отровенъ, че трѣбваше да прекарамъ дълго време на лѣчение въ една отъ болницитѣ въ околността.

М.

